

vilde lægge Ansvaret for, at hans Grundlovspolitik muligvis bristede, over paa os, over paa Oppositionen. Det maa dog virkelig være den ansvarlige Regerings Sag at gennemføre sin Politik. At den møder Opposition, maa Statsministeren vide i Forvejen. Det vilde virkelig være at faa baade i Pose og Sæk først at skulle kunne vælte den forrige Regering og selv tage Magten og saa sige: Hvis vor Politik ikke sejrer, giver vi de Radikale og Socialdemokraterne Skylden derfor. Hvad vil der ske, hvis Regeringens Grundlovspolitik ikke sejrer? Jeg maa gaa ud fra, at den er anlagt saaledes, at Regeringen tror, at den vil kunne føres igennem, og at den ærede Statsminister hverken behøver vor eller de Radikales Tilslutning, ellers havde han ikke afgivet denne Forhaandsreklæring. Han har kun tænkt paa Højre; bare han stod sammen med Højre, var det ham nok, os brød han sig ikke om. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at han vil kunne gennemføre sin Politik ogsaa med de 45 pCt. Men hvis det nu brister for ham, hvis det viser sig, at han er en mindre Statsmand, end han selv tænker sig, hvis hans Grundlovspolitik viser sig at være daarligere, end han selv formoder, hvad vil der saa ske? Statsministeren sagde, at saa var det os, der havde skudt en Slaa for Sønderjyderne og holdt dem ude. Jeg maa paa det bestemteste protestere derimod. Nej, saa er det Statsministeren og hans Grundlovspolitik, som har gjort det, saa har han ikke regnet rigtigt, det er hans Fejl, saa har han anlagt sin Politik forkert, det er ikke vor Skyld. Der vilde saa ske den simple Ting, at enten maatte Statsministeren gaa af og vige for en Regering, som kunde føre en anden og bedre Grundlovspolitik, eller ogsaa maatte han selv forelægge et nyt Grundlovsforslag, som havde Betingelser for at gennemføres, naar det havde vist sig, at det tidligere ikke kunde gennemføres. Otte Dage efter maatte han fremsætte et nyt og mere demokratisk Grundlovsforslag, der havde Betingelser for at kunne samle videre Tilslutning i Befolkningen. Det kunde medføre nogen Udsættelse, ikke af Genforeningen, men af de danske Sønderjyders Repræsentation her i Rigsdagen, men Ansvaret derfor vilde virkelig hvile paa den Regering, der fører denne Grundlovspolitik, som bristede i det afgørende Øjeblik. Den ærede Statsminister maa dog kende Grundlovens § 93, den ærede Statsminister maa dog kende Betingelserne for en Grundlovssending. Meget mere end nogle Ugers Udsættelse

kunde det for øvrigt ikke medføre, og jeg synes, at denne Regerings Chef er mindst af alle egnede til at blive højtidelig i Anledning af Tanken om nogle Ugers Udsættelse, denne Regerings Chef, der i Slutningen af Marts var med til en Sammensværgelsespolitik, der udskød Genforeningen og alt, hvad der skulde følge deraf, i 3 Maaneder paa en Maade, der ikke har medført et eneste positivt Resultat i den Retning, som det nuværende Ministerium og dets Partier foregøglede Vælgerne den 26. April, ikke et eneste Resultat, snarere et Tilbageskridt, snarere en ikke ubetydelig Forringelse paa et væsentligt Punkt, nemlig ved hele Traktaten. Hele Resultatet af deres Politik har været 3 Maaneders Udsættelse — vi ved ikke, hvor længe det kan være —, og saa skulde vi have Skylden, om der yderligere gik et Par Uger! Nej, Ansvaret der, hvor det ligger! De har selv, mine Herrer, taget det.

Statsministeren (Neergaard): Ja, trods det ærede Medlems mange vrede Ord fastholder jeg min Tro paa, at ogsaa det socialdemokratiske Partis Vælgere ved Folkeafstemningen i deres store Flertal vil stemme for Grundlovsforandringen.

Ordføreren (Jensen-Sønderup): Jeg vil foreløbig se bort fra den korte Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg kom med; jeg har Følelsen af, at den maaske var foranlediget ved den overordentlig hensynsfulde, og jeg synes elskværdige Optræden, som det ærede Medlem Hr. Rode viste ved sin Udtalelse. Jeg finder heller ikke Anledning til at komme tilbage til, hvad det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udviklede i sin lange Tale, men vil blot sætte en Streg under den sidste Udtalelse af ham, den, at han var klar over, at det Forslag til en ny Forfatning for Danmark, som det socialdemokratiske Mindretal har stillet, vilde fremkalde en Forfatningskamp, og at det ogsaa var det, der var tilsigtet. Det tager jeg som et Vidnesbyrd om, at det var et rigtigt Standpunkt, Ministeriet og Venstre indtog, at man ikke ved denne Lejlighed skulde indpaa de store Principspørgsmaal og i øvrigt heller ikke paa Spørgsmaal, som vel ikke kan siges at være Principspørgsmaal, men som dog maa være af den Art, at de ikke kan samle Enighed mellem Partierne. Og det er saa langt fra, at den af Statsministeren fremsatte Udtalelse, som der har